বসন্তৰ
বিশেষ
সংখ্যা

অভ্যুদয়

দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ
ছমহীয়া বৈদ্যুতিন আলোচনী
তৃতীয় বছৰ – প্ৰথম সংখ্যা – এপ্ৰিল, ২০২৫

সম্পাদিকা ঃ জোনমণি বড়ো

দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ
ছমহীয়া বৈদ্যুতিন আলোচনী
তৃতীয় বছৰ – প্ৰথম সংখ্যা – এপ্ৰিল, ২০২৫

মুখ্য উপদেষ্টা
ড° লোক বিকাশ গগৈ

উপদেষ্টা
জ্যোতি সিং পাঠক
ড° হেমন্ত দাস
ড° জিতুমণি বড়া
অংকিতা বৰুৱা
ভাগ্যলক্ষ্মী বৰুৱা
নিৰুপমা দে'

তত্ত্বাৱধায়ক
মুনমি কোঁৱৰ

প্ৰস্তাৱনা সংখ্যাৰ সম্পাদক
বিতু বুঢ়াগোহাঁই

দ্বিতীয় সংখ্যাৰ সম্পাদক
কিৰণময়ী বৰা

সম্পাদিকা
জোনমণি বড়ো

সদস্য
দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা,
২০২৪-২৫ বৰ্ষৰ সমূহ সদস্য

বেটুপাত সজ্জা
ইণ্টাৰনেটৰ সৌজন্যত

প্ৰকাশক
দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

প্ৰকাশ কাল
এপ্ৰিল, ২০২৫

ডি.টি.পি. / অলংকৰণ
পত্ৰ পাব্লিকেচন
দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয় ৰোড
ফোন ঃ ৯৯৫৪২৩৪১৬০, ৬০০৩৩১৭০৩৫

সম্পাদকীয়

ব'হাগৰ প্ৰথম লাজ আৰু পথাৰত কুলিৰ গীতৰ প্ৰতিধ্বনিৰে অসমে আদৰণি জনাইছে নতুন আৰম্ভণি আৰু চিৰন্তন পৰম্পৰাৰ উৎসৱ ব'হাগ বিহুক।

ব'হাগ বিহু, ৰঙালী বিহু নামেৰেও পৰিচিত। এই বিহু আমাৰ প্ৰত্যেকজন অসমীয়াৰ আবেগ। অসমীয়া নৱবৰ্ষ আৰু বসন্তৰ আৰম্ভণিৰ আগজাননী এই ব'হাগ বিহু। এই গুৰুত্বপূৰ্ণ উৎসৱটো অব্যাহত ৰখা আৰু উদ্‌যাপনৰ আহ্বান জনাই সজীৱ সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা, কৃষি তাৎপৰ্য্য আৰু ইয়াত সন্নিৱিষ্ট ঐক্যৰ মনোভাৱক উদ্‌যাপন কৰে।

সূৰ্য্যই আকাশখন বসন্তৰ ৰঙেৰে ৰং কৰে, ব'হাগ বিহুৰ আনন্দময় ছন্দত অসম জাগ্ৰত হয়, যিটো উৎসৱ কেৱল উদ্‌যাপনৰ বাহিৰেও অধিক; ই পৰম্পৰা, কৃষি তাৎপৰ্য্য আৰু ঐক্যৰ মনোভাৱৰ সূতাৰে বোৱা এক সজীৱ টেপেষ্ট্ৰী আৰু ইয়াৰ জনসাধাৰণৰ বাবে নবীকৰণ আৰু আশাৰ সময়, আনন্দ আৰু ঐক্যৰ সময়। ব'হাগ বিহুত পৰিয়াল গোট খোৱাৰ সময়, জনগোষ্ঠী একত্ৰিত হোৱাৰ সময়, অসমৰ আত্মা উৰি যোৱাৰ সময়। ঢোল-পেঁপাৰ দৰে পৰম্পৰাগত বাদ্যযন্ত্ৰৰ প্ৰাণৱন্ত স্পন্দন, বিহুগীতৰ সুৰ, বিহু নৃত্যৰ উজ্জ্বল গতিৰে বতাহ ভৰি পৰিছে। ৰাজপথবোৰ ৰঙীন সজ্জাৰে সজ্জিত, পৰম্পৰাগত অসমীয়া খাদ্যৰ সুগন্ধিয়ে বতাহ ভৰাই তুলিছে, উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিছে।

ব'হাগ বিহুৰ প্ৰথম দিনটোক গৰু বিহু বুলি কোৱা হয়। ম'হ আৰু গৰুক হালধিৰে গা ধুৱাই, লাউ আৰু বেঙেনা খুৱাই নতুন সংলগ্ন ৰছী যোগান ধৰা হয়। মানুহ বিহুৰ দিনা মানুহে বয়োজ্যেষ্ঠ আৰু পূৰ্বপুৰুষৰ আত্মাক প্ৰসাদ দি আশীৰ্বাদ বিচাৰে। সেইদিনা মানুহে বিশেষ মাহ-হালধিৰে গা ধোৱে, নতুন কাপোৰ পিন্ধে। 'মানুহ বিহু'ৰ লগত এটা পৰিয়ালৰ বয়োজ্যেষ্ঠসকলৰ পৰা আশীৰ্বাদ বিচাৰি বিহুৱানৰ আনুষ্ঠানিক গামোছা কাপোৰখন উপহাৰ হিচাপে, সাংস্কৃতিক গৌৰৱৰ প্ৰতীক হিচাপে পৰিধান কৰিবলৈ উপহাৰ দিয়াৰ পৰম্পৰা জড়িত হৈ আছে। স্বকীয় প্ৰতীকী তাৎপৰ্যৰে এখন 'গামোছা' খিলঞ্জীয়া অসমীয়া জীৱন আৰু সংস্কৃতিৰ এক অপৰিহাৰ্য অংগ। ইয়াৰ হস্তশিল্পৰ জটিলতাই প্ৰতীকীভাৱে ঐতিহাসিকভাৱে বন্ধুত্ব, প্ৰেম, সম্বৰ্ধনা, উষ্ণতা, আতিথ্যৰ ধাৰণাসমূহৰ আগজাননী দিছিল আৰু ই অসমৰ সামাজিক তন্ত্ৰত অন্তৰংগভাৱে বোৱা হৈছে।

শেষত, এইবছৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা তৃতীয়বাৰৰ বাবে প্ৰকাশিত হোৱা এই বৈদ্যুতিন আলোচনী 'অভ্যুদয়'ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ আৰু এই আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলোকে অশেষ ধন্যবাদ জনালোঁ।

।। জয় আই অসম ।।

দুলীয়াজান আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থা

(সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ অন্তৰ্ভূক্ত - A Unit of AASU)

DULIAJAN ANCHALICK CHATRA SANTHA

মুখ্য কাৰ্যালয় ঃ কমলাবাৰী পথ, দুলীয়াজান - ৭৮৬৬০২

শাখা কাৰ্যালয় ঃ ভাদৈ পাঁচআলি আৰু দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয়

Head Office
KAMALABARI ROAD
Duliajan-786602, Assam

প্ৰসঙ্গ নং ঃ.................................... দিনাংক ঃ.................................

শুভেচ্ছা বাৰ্তা

দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা পূৰ্বে প্ৰকাশিত বৈদ্যুতিন আলোচনী ‘অভ্যুদয়’ৰ তৃতীয় বৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশ পাব বুলি জানিব পাৰি সুখী হ’লোঁ। ‘অভ্যুদয়’ আলোচনীখনিৰ জড়িয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ উমান পোৱাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ গুণগত মান নিৰূপনৰ এক উৎকৃষ্ট মাধ্যম হ’ব। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লেখনিৰে সমৃদ্ধ আৰু দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত আলোচনীখনিৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰি আমাৰ শুভেচ্ছা বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰিলোঁ।

বিনীত –

সভাপতি/সাধাৰণ সম্পাদক
দুলীয়াজান আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থা

সময় পৰিবৰ্তনত ব'হাগ বিহু

দিপশিখা ৰাজকোঁৱৰ
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

"বিহুটি আদৰৰ বিহুটি সাদৰৰ
বিহুটি অসমৰ প্ৰাণ
এনুৱা বিহুটি এৰিব লাগিলে
নাথাকে অসমৰ মান।"

লোক সংস্কৃতিৰ দাপোন স্বৰূপ হৈছে বিহু। অসমীয়াৰ জাতীয় উৎসৱ বিহু প্ৰতিজন অসমীয়াৰ শীৰে শীৰে বৈ থকা এটি আৱেগ। অসমৰ প্ৰধানকৈ তিনিটা বিহুৰ ভিতৰত বাপতি সাহোন ব'হাগ বিহুক কৃষিভিত্তিক উৎসৱ বুলি কোৱা হয়।

ব'হাগ বিহুৰ লগত বহুতো পৰম্পৰা, ধৰ্মীয় লোকাচাৰ ইত্যাদি জড়িত হৈ আছে। কিন্তু বৰ্তমান সময়ৰ ব্যৱধানত ব'হাগ বিহুৰ পৰম্পৰা যেন অন্য দিশৰ ফালেহে গতি কৰিছে। তাহানিৰ দিনতে প্ৰচলিত গছতলৰ বিহু, গাঁৱৰ বিহু লাহে লাহে হেৰাই গৈ মঞ্চৰ বিহুলৈ পৰিবৰ্তন হৈছে। গাঁওসমূহত অতীজৰে পৰা চলি অহা বিহু পৰিৱেশনৰ নিয়মৰ পৰা আৰম্ভ কৰি পৰম্পৰাও সলনি হৈছে। গাঁৱৰ মুখিয়ালজনৰ ঘৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি গাঁৱৰ প্ৰতি ঘৰতে বিহু গোৱা দিনবোৰো যেন লাহে লাহে সময়ৰ গৰাহত নোহোৱা হৈছে। সকলোতে যেন কৃত্ৰিমতাই স্থান পালে। তাহানিৰ ব'হাগ বিহুৰ কথা ক'লে যি উৎকণ্ঠা, আৱেগ উন্মেষিত হৈছিল, সেই উৎকণ্ঠা যেন এতিয়া নোহোৱা হৈছে। প্ৰকৃতিও যেন অলপ আচহুৱা হৈছে বিহুৰ এনে পৰিবৰ্তনত। আজিকালি গাঁৱত বেছিকৈ ঢোল-পেঁপাৰ মাত শুনিবলৈ নাপাওঁ, ডেকা গাভৰুৰ মাদকতাও যে গাঁওবোৰত হেৰাই গৈছে; বিহুৱে এতিয়া লাহে লাহে গাঁওবোৰ বাদ দি চহৰমুখী হৈছে, সেয়ে হয়তো গাঁৱৰ কৃষকসকলৰ মন এতিয়া বিহু বুলি ক'লে উতনুৱা নহয়। তেওঁলোকৰ মুখত প্ৰায়ে শুনিবলৈ পাওঁ - "আজিকালি গাত বিহু বিহু নালাগেই চোন।" কৰ্মমুখী বহুতো গাঁৱৰ লোক চহৰত থকাৰ বাবেও বিহু উৎযাপনৰ বাবে সময় নোহোৱা হয়। আজিকালিৰ দিনত গাঁৱৰ এজাক ডেকা-গাভৰুৰ বিহু চাবলৈ কোনো বৈ নাথাকে, বৰঞ্চ বিহু শেষ হোৱাৰ পিছতো যিবোৰ বিহুৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰে সেইবোৰলৈহে ঢাপলি মেলে।

বৰ্তমান যান্ত্ৰিকতাৰ যুগত বিহুৱে বিশ্বদৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰাৰ সমান্তৰালকৈ বিহুৰ প্ৰকৃত মান-মৰ্য্যাদা যেন ক'ৰবাত ক্ষুণ্ণ হৈছে। সময়ৰ লগত খোজ মিলাই যোৱাটোৱেই মানুহৰ কৰ্ম। কিন্তু এজন প্ৰকৃত অসমীয়া হিচাপে আমি যদি বিহুৰ মান-মৰ্য্যাদা, নীতি-নিয়ম, ঐতিহ্য ইত্যাদিবোৰ ভালদৰে ৰক্ষা কৰি যাওঁ তেন্তে বৰ্তমানৰ পৰিপ্ৰেক্ষিততো বিহু আগৰ দৰেই ৰঙীন হৈ পৰিব। কাৰণ ব'হাগ বিহুৰ আন এটা নাম হৈছে ৰঙালী বিহু। বিহুৰ প্ৰতি থকা যি উচ্ছাহ, সেয়া যেন হেৰাই নাযাওক। বিহু হৈ পৰক পূৰ্বৰ দৰেই সুকীয়া। ◆

গল্প

এটা ধুনীয়া ফ্ৰক

প্ৰিয়াংকা খনিকৰ
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

আজিৰ দৰে ইমান ধুনীয়া দিনটোতো কুঁহিৰ দেউতাকে কামলৈ যাবলগীয়া হৈছে। কথাটো ভাবিয়েই কুঁহিৰ মনটো সেমেকি উঠিল। তাতে কেইদিনমানৰ পৰা ডিঙিত লাগি থকা কাহ এটাই তেওঁক উক দি কষ্ট দিয়াৰ কথাটো তাই লক্ষ্য কৰি আছে। "উহ... দেউতা। গৰম পানী অলপ খাই যোৱা না, কিমান কাহি আছা চোৱাচোন। কামৰ ঠাইত ক'ত আৰু গৰম পানী পাবা তুমি" -- এই বুলি কৈ বাটি এটাত অলপ গৰম পানী আনি তাই আটোল-টোলকৈ দেইতাকলৈ আগবঢ়াই দিলে। দেউতাকৰ কাহটো আকৌ এবাৰ জোৰেৰে ওলাই আহিল। কাহি-কাহি মানুহজন পৰি যাব যেন এতিয়া। তাইৰ অজানিতেই দুচকুৰ পৰা এটোপাল চকুপানী সৰি পৰিল। দেউতাকে তাইৰ মূৰত হাত ফুৰাই ক'লে -- "নাকান্দিবি চোন মা, মোৰ একো হোৱা নাই নহয়। অলপমান কাহহে হৈছে। আজি কামৰ পৰা আহোঁতে দোকানৰ পৰা দৰৱ লৈ আহি খাই দিলেই ভাল হৈ যাম চাবি।" দেউতাকৰ আন্দৰ সনা মাতষাৰত তাইৰ মনটো ভাল লাগি গ'ল। হ'ব, বিহুৰ আগতেই দেউতাকৰ কাহটো ভাল হৈ গ'লেই তাই নতুন কাপোৰ এযোৰ কিনিব। ধুনীয়া ফ্ৰক এটা তাই সিদিনা বিহাৰী দোকানখনৰ আগত দেখি আহিছে। কিমান যে ধুনীয়া আছিল অ' ফ্ৰকটি, সেই যে পৰীৰ পাখিৰ নিচিনা বগা গুলপীয়া বৰণৰ, জিলজিলিয়া। এইটো যদি তাই পাই যায়, তেন্তে তাই দেউতাকক আগতকৈও বেছি কামত সহায় কৰি দিব। "হ'ব দেউতা, তুমি কিন্তু কামৰ পৰা আহি পালেই তোমাক কথা এটা ক'বলগীয়া আছে মোৰ, এতিয়া তুমি কামলৈ যোৱা দেই। সোনকালে আহিবা কিন্তু আজি, কাহ হৈ আছে নহয় তোমাৰ।" জীয়েক কুঁহিৰ মিঠা মাতষাৰত দেউতাক বাবুলৰ হিয়া উথলী উঠিল। ডিঙিত গামোচাখন ভালকৈ মেৰিয়াই ল'লে তেওঁ। আজি মালিকে কিমান দেৰি ঠেলা চলোৱাই ঠিক নাই। দিনক দিনে খঙাল হৈ গৈ থকা মালিকজনে খুব মাৰধৰ কৰে তেওঁক আজিকালি। ছোৱালীজনীৰ মুখলৈ চাই তেওঁ কামটো কৰি আছে। নহ'লে এই মহানগৰীত এখন ঘৰ চলোৱাটো সহজ নহয়। মাকজনী কৰবালৈ গুচি যোৱাৰ পিছত ছোৱালীজনীয়ে কোনোদিনে তেওঁক মাকৰ কথা সুধি আমনি কৰা নাই। ভাতকেইটাও ৰান্ধি মেলি থৈ দিয়ে। ঘৰখনৰ সকলো কাম নিয়াৰিকৈ কৰি ৰাখে তাই।

১১ বছৰীয়া বয়সৰ কুমলীয়া ছোৱালীজনীয়ে ইমানখিনি অভিজ্ঞ হ'বলগীয়া হৈছে। উপায়ো নাই তেওঁৰ, ছোৱালীজনীক শিকাই বুজাই নিদিলে তেওঁ কামলৈ ওলাই আহিব নোৱাৰে। ওচৰৰে সীমাক তাইক অলপ চকু দিবলৈ কৈ থৈ আহে। স্কুলৰ পৰা আহি তাই নিজেই ভাত পানী খাই মেলি বাচন ধুই আজৰি কৰি থয়। দেউতাক অহাত দেৰি হ'লে সীমাহঁতৰ ঘৰতেই হাঁহি-ফুৰ্তি কৰিবলৈ গুচি যায়। ৰাতি তাৰ পিছত তাইক দেউতাকে লৈ আহে। এনেকৈ থাকি থাকি আজিকালি মাকজনীলৈ তাইৰ মনত নপৰাই হ'ল। কিনো কৰিব তাতে আশা কৰি, মাকজনী অহাৰ আশা নাই বুলিবই পাৰি। অকনো বেয়া নালগিল নে মাকৰ? মৰমীয়াল দেউতাকজন থাকোঁতেও কোনোবা বেলেগ এজন মানুহৰ লগত গুচি যাবলৈ। যাওঁতেও সিহঁতৰ সকলো টকা-পইচা, ছোৱালীজনীৰ সোণৰ কানফুলি দুপাটো লৈ গ'ল। ভাবিলে মনটো গধুৰ হৈ আহে তেওঁৰ। আজিকালি তাতে কাহ এটাই শান্তিত শোবলৈও নিদিয়া হৈছে। তথাপিও তেওঁ পাৰিব লাগিব, ছোৱালীজনীক মানুহ কৰি ক'ৰবাত তাইক গতাব পাৰিলেই তেওঁক আৰু একো নালাগে। এইবোৰ আশাইটো তেওঁক জীয়াই ৰাখিছে, ছোৱালীজনীৰ প্ৰতি থকা হেঁপাহ আৰু মৰমবোৰেই তেওঁক কাম কৰিবলৈ সাহস দিয়ে, জীয়াই থকাৰ উৎস হৈ পৰিছে। "ঐ বেমাৰী, ইমান দেৰিকৈ কামলৈ অহাতকৈ নহাই ভাল আছিলচোন। ক'ত মৰি আছিলি অ' তই ইমানদেৰি।" মালিকৰ তীক্ষ্ণ আৰু উফৰি অহা গালি দুটাই বাবুলক কঁপাই তুলিলে। কিন্তু তেওঁটো ঠিক সময়তেই আহিছে। আজি হয়টো মালিকে অলপ খাই থৈছে। তথাপিও তেওঁ ক'লে -- "বেয়া নাপাব মালিক, আজি কাহটোৰ বাবে অলপ দিগদাৰি হৈ আছিল, সেইহে আৰু দেৰি হৈ গ'ল।" ইমান বিনয়েৰে কোৱাৰ পিছটো জোৰেৰে অহা এটা প্ৰচণ্ড চৰ তেখেতৰ গালত লাগিলহি। অলপ সময় কি হৈছে তেওঁ যেন ঠিক ধৰিব পৰা নাই। গালখন মোহাৰি মোহাৰি তেওঁ মালিকলৈ চালে। "মিছলীয়া কৰবাৰ, কথা ক'বলৈ আহিছ। তহঁতৰ চব কথা বুজি পাওঁ মই। মোক ঠগিয়েই খাই আছ তহতি। যা এতিয়া, ঠেলাখন লৈ আহগৈ তাৰ পৰা, আজি সেই ধানৰ বস্তাখিনি তইয়েই গৈ পাটোৱাৰী দোকানখনত দি থৈ আহিব লাগিব। বুজিলি টো... । আৰু যদি দেৰি কৰ, তোৰ হাজিৰা আজি গ'ল।" উস, মাত্ৰ এইষাৰ কথাই ক'বলৈকে ইমান জোৰেৰে কিয় মাৰিব লগা হ'ল। দুখীয়া হোৱাটোৱেই যেন এটা ডাঙৰ অপৰাধ আজিৰ এই পৃথিৱীৰ বাবে। আৰু কিমান সহিব লগা আছে এই নিৰ্দয় মহানগৰীখনত। গাটো যেন গৰম হৈ গৈছে তেওঁৰ। জ্বৰ উঠিব কিজানি আজি। তাতে ৰ'দটো বৰ চোকা হৈ উঠিছে। গধুৰ বস্তাবোৰ ঠেলাখনত তুলি দিওঁতে গাটো যেন ঢলি পৰিব এতিয়া, তেনে অনুভৱ হ'ল তেওঁৰ। অলপ দূৰ ঠেলাখন টানি নিওঁতেই কাহটো আকৌ এবাৰ উঠি আহিল। ঠেলাখন ৰাস্তাটোৰ এঠাইত ৰখাই মানুহজন কাহি কাহি বহি পৰিল। পানী অলপ লাগে, ক'ৰবাৰ পৰা পানী অলপ পোৱা হ'লে। নাই কাৰোৰে কোনো ভ্ৰুক্ষেপ নাই। ওচৰেদি মানুহবোৰে মুখ কোঁচাই আঁতৰি গ'ল। এনেতে ওচৰতে কোনোবাই ভুলতে পেলাই দিয়া আধাভৰ্তি এৰেহা পানী বটল এটা দেখা পাই পিয়াসু মানুহটোৱে দৌৰি গৈ ঢোকঢোককৈ পানী খাবলৈ ধৰিলে। পানীকন পাই যেনিবা মানুহজন অলপ শান্ত হ'ল। পুনৰ এবাৰ ঠেলাখন তুলি লৈ আকৌ এবাৰ ৰাস্তাত আৰম্ভ হ'ল জীৱন জীয়াৰ সংগ্ৰাম। আৰু প্ৰায় ৰপ্ত মিনিটৰ বাট। দোকান এখনত বস্তাবোৰ দি থৈ আহিব পাৰিলেই আজিৰ দিনটোৰ কাম শেষ হ'ব। আজি তেওঁ মাহটোৰ হাজিৰা কৰা টকাকেইটা পোৱাৰ কথা আছে। কথাটো ভাবিয়েই তেওঁৰ মুখত হাঁহি এটি বিয়পি পৰিল। তাকেই, টকাকেইটা পালেই ছোৱালীজনীলৈ কিবা এটা বিহু বুলি কিনি দিব লাগিব। ধুনীয়া চোলা এটি পিন্ধি তাই যেতিয়া বিহুত সকলোকে দেখুৱাব, ইছ্ছু কিমান যে মৰমলগা জনী দেখিব তাই। ধানৰ বস্তাবোৰ নিৰ্দিষ্ট দোকানখনৰ আগত নমাই থৈ তেওঁ যাবলৈ ওলাল। এনেতে পিছফালৰ পৰা বেলেগ এজন ল'ৰাই মাতিলে -- "উই দাদা, এই মিঠাইটো খাই যাবি ৰ'বি, বিহু বুলি দিছে আমাৰ মালিকে। ল, তইও খাবি ল এটা" -- এইবুলি কৈ সি ভালকৈ মিঠাই দুটা মেৰিয়াই বাবুলৰ হাতত দিলে। তেওঁৰ মনটো ভৰি গ'ল। এজন মানুহৰ আন্তৰিকতাৰ বাদে মানুহক আৰু লাগেনো কি? এই যে মিঠাই দুটা দি ল'ৰাজনে তেওঁক মাতিলে, সেয়াই বহুত তেওঁৰ বাবে। ল'ৰাজনক হাতত ধৰি তেৰোঁ মৰমেৰে ক'লে -- "ধন্যবাদ ভাই, বিহুৰ শুভেচ্ছা থাকিল দেই তোমালৈ।" লৰাজনে হাঁহি হাঁহি তেঁওক বিদায় দিলে। মনটো কিমান যে ভাল লাগিছে বাবুলৰ। এই মিঠাই দুটা আজি ছোৱালীজনীৰ হাতত তুলি দিলে কিমান যে ভাল পাব তাই। কিমানদিন মিঠাইৰ সোৱাদ যে তাই পোৱা নাই। আজি কাপোৰৰ দোকানবোৰত মানুহবোৰৰ ভিৰ। বিহুৰ বাবে কাপোৰৰ বজাৰ কৰিবলৈ আহিছে। এইবাৰ ছোৱালীজনীৰ বাবে কিবা এযোৰ ল'বলৈ বৰ মন গৈছে তেওঁৰ। হঠাতে বিহাৰী দোকানখনৰ সন্মুখত ওলোমাই থোৱা এটা ধুনীয়া ফ্ৰক দেখি তেওঁ ৰৈ গ'ল। কিমান যে ধুনীয়া এই ফ্ৰকটো। এনে এটা ফ্ৰক পিন্ধিবলৈ তাইৰ কিজানি কিমান হেঁপাহ আছে। বাবুলে দৰ-দাম কৰি ফ্ৰকটো ল'বলৈ ঠিক কৰিলে। ১০০ টকা এটা

উলিয়াই দোকানীজনক দি ক'লে -- "বুইছ, আজি মালিকে হাজীৰা দিব, তোক কাইলৈ মই পইচাটো দি থৈ যাম দেই।" দোকানীজনৰ লগত তেওঁৰ অলপ চিনা-জনা আছে। সিও বিনয়েৰে ক'লে -- "হ'ব বাবু, তই লৈ যা এইটো, পইচা বেলেগ কেতিয়াবা দিবি দে, লৈ যা, বেটিক দি দিবি, তাই পিন্ধিলে বৰ ভাল দেখিব।" বেগ এটাত মেৰিয়াই বাবুললৈ আগবঢ়াই দিয়া ফ্ৰকটো হাতৰ ভাজত লৈ খৰ খোজাৰে তেওঁ আগবাঢ়িল। আজি মাজনীয়ে কিমান যে ফুৰ্টি পাব এই বস্তুকেইপদ পাই। তাই ছাগে হেঁপাহেৰে বাট চাই আছে তেওঁলৈ। মালিকৰ ঘৰৰ আগত ঠেলাখন থৈ বাবুল ৰৈ থাকিল। মালিকে তেওঁক দেখি হাঁহি এটা মৰি ক'লে -- "বৰ সোনকালে আহিলি দেখোন, ঘৰলৈ যাবলৈ আজি বেছি খৰধৰ হৈছেচোন। বাৰু যা, বিহু বুলি এৰি দিছোঁ আজি। পিছে কাইলৈ সোনকালে আহিবি।" হাজিৰা টকাকেইটা বাবুলৰ হাতত তুলি দিয়াৰ পাছত মালিকজন ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। কিবা এক বুজাব নোৱাৰা অনুভূতিত মনটো ভৰি গ'ল তেওঁৰ। আজি কিমান যে সুখী হ'ব ছোৱালীজনী। খৰখোজেৰে তেওঁ ঘৰলৈ বুলি আগবাঢ়িল। প্ৰায় সন্ধিয়া লাগিলহি। ছোৱালীজনী ছাগে এতিয়া সীমাহঁতৰ ঘৰলৈ গৈছে। এনেকৈ তাইক এদিন নতুন নতুন বস্তুৰে ভৰাই দিব তেওঁ। পঢ়োৱাব লাগিব, ভাল মানুহ কৰিব লাগিব। হয়, এয়াই তেওঁৰ একমাত্ৰ কণমানি সপোনে ঘৰ বান্ধিছে তেওঁৰ মনত।

"Side,.....Uncle please, আঁতৰি দিয়ক, অই।" "আহ.... অই মৰিলোঁ অই।। আই অ'..... অমাজনী মোৰ,.... তোলৈ..... চোলা এটা আনিছিলোঁ...।।" চকুৰ আগত অন্ধকাৰ বিয়পি পৰিল এজন চেনেহী দেউতাকৰ, সৰল আৰু সৎ বাবুলৰ। কেইমুহূৰ্তৰ নীৰৱতা, তাৰ পাছত চিঞৰ বাখৰ। "অই, খুন্দিয়ালে। ইচ ইচ... মানুহজন,... গোটেই তেজ চাচোন.... ইচ ইচ.. কি হ'ব এতিয়া।" মানুহবোৰৰ মাতত গোটেই ৰাস্তাটোত কোলাহল শুনা গ'ল। কি হৈ গ'ল হঠাতে। বাবুলৰ নিথৰ দেহটো কোনোবাই পুলিচৰ হতোৱাই থানালৈ লৈ গ'ল। বৰ বেছি ঝামেলাত কোনো সোমাব নিবিচাৰিলে। পলকতে চকুত হেঁপাহ লৈ থকা মানুহজন কাৰোবাৰ হাতত প্ৰাণ হেৰুৱাই পেলালে।

"অ' সীমা বা, আজি দেউতাই ইমান দেৰি কৰিছেচোন। কেতিয়া আহিব নো দেউতা।" কুঁহিৰ মাতত সীমাৰো অলপ চিন্তা হ'ল। আজি আকৌ বাবুল খুৰাৰ কি হ'ল। আনদিনাটো কেতিয়াও ইমান দেৰি নকৰে। কিবা অঘটন হোৱা নাইটো, কি কৰা যায় এতিয়া, ঘৰত মানুহজনো আহি পোৱা নাই, নহ'লে তেওঁকেই কৈ পঠিয়াব পাৰিলেহেঁতেন। "হে'ৰা দুৱাৰখন খোলাচোন, ক'ত আছাহু??" দুৱাৰখনত জোৰেৰে হোৱা শব্দত সীমাৰ তন্ময়তা ভাগিল। মানুহজন আহিল তাৰমানে। তাই একো ক'বলৈ নাপাওঁতেই মানুহজন সোমাই আহিল। হাতত এটা টোপোলা। দুয়োটাৰে মুখখন শুকাই গ'ল কিবা নহ'বলগীয়া হৈ যোৱাৰ এক আশংকাৰ কথা ভাবি। "হে'ৰা, বৰ ডাঙৰ অঘটন এটা ঘটিছে। বাবুলদাক গাড়ী এখনে খুন্দিয়ালে নহয়। মই থানালৈ যাওঁ দিয়া। এই কুঁহিক তুমি অলপ চাবা। তাইক ভাত খুৱাই শুৱাই দিবা আমাৰ ইয়াতে। মই কি কৰিব পাৰো চাওঁচোন ৰ'বা।" "হে'ৰি, কি হ'লনো বাৰু দাদাৰ... ভালকৈ কওকচোন। দাদা এতিয়া হস্পিটেলত আছে নেকি? আৰু আপোনাৰ হাতত সেইটো কি?"

ঃ কওক আকৌ, কি হ'ল দাদাৰ।

ঃ দাদাৰ ঠাইতে মৃত্যু হৈছে অ' সীমা।

এইবুলি কৈ সি হুকহুকাই কান্দি দিলে। এইটো বোলে দাদাই কুঁহিলৈ কিনিছিল, দোকানৰ মালিক এজনে কৈ আছিল, ৰাস্তাৰ পৰা বুটলি মোক দি থৈ গৈছে। বিহু বুলি নতুন ফ্ৰক এটা কিনিছিল তেওঁ। পিছে দাদা...।। "লোৱাচোন, তুমি তাইক এইটো পিন্ধাই দিবা, তাই এবাৰ এইটো পিন্ধি অলপ যদি আনন্দ পায়, দাদা যে কিমান সুখী হ'ব।" -- এইবুলি কৈ সি সীমালৈ ফ্ৰকটো আগবঢ়াই দিলে। তাৰ পাছত বাহিৰলৈ খৰখোজেৰে ওলাই গুচি গ'ল। সীমা তাতেই থৰ লাগি থাকিল। কি হৈ গ'ল, এইবোৰ। এতিয়া কুঁহিক তাই কি উত্তৰ দিব। কুঁহি লাহে লাহে বিছনাখনৰ পৰা নামি আহিল। তাইক জোঁকাৰি দি সুধিলে -- "সীমা বা, দেউতা আজি নাহে নেকি, কোৱানা? দেউতাৰ কাহ হৈ আছিল, দৰৱ নাখালে বেছি বাঢ়ি যাব ন কাহটো?" সীমাই নিজক ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে। কুঁহিক জোৰেৰে সাৱটি তাই কান্দোনত ভাগি পৰিল। ইমান

কষ্ট ছোৱালীজনীয়ে কিয় পাবলগীয়া হ'ল। কিয় ভগৱানে ইমান মৰমীয়াল দেউতাকজনক তাইৰ পৰা কাঢ়ি নিলে। উফ, নিজক বান্ধি ৰাখিব পৰা নাই তাই। একো নুবুজি কুঁহিয়েও সীমালৈ চাই থাকিল। কিয় ইমানকৈ সীমাবাই কান্দিছে, তাই বুজি নাপালে। "কুঁহি, অ' মাজনী। এইটো চোৱাচোন, তোমালৈ দেউতাই এটা ধুনীয়া ফ্ৰক দি পঠিয়াইছে। তোমাক পিন্ধি চাবলৈ কৈছে এবাৰ। তোমালৈ এইটো কিনিবলৈ যাওঁতেই তেওঁৰ ইমান দেৰি হ'ল বুজিলা।" -- সীমাই মৰমেৰে তাইক ফ্ৰকটি পিন্ধাই দিলে। দেউতাকে যিমান বেছি আশা কৰিছিল, কুঁহিক তাতকৈও ধুনীয়া দেখিছে। ফ্ৰকটোৰ দৰেই এজনী পখিলা হৈ উৰি যাব যেন তাই। আনন্দত আত্মহাৰা হৈ হাঁহি-হাঁহি তাই গান এটি গাই আইনাত নিজক চাবলৈ ধৰিলে। দেউতাকে যে তাইলৈ বিহাৰী দোকানখনৰ সেই তাই বিচাৰি থকা ধুনীয়া ফ্ৰকটিয়েই আনি দিছে। কেনেকৈ বুজাব তাই যে তাইৰ কিমান ভাল লাগিছে। পিছে দেউতাক ক'ত আছে। তাই যে দেখুৱাবলৈ আছে তাই কিমান ভাল পাইছে ফ্ৰকটো পিন্ধি। সেয়েহে তাই আকৌ এবাৰ সুধিলে -- "দেউতা কেতিয়া আহিব সীমা বা, কোৱানা।" সীমাই এটা সিদ্ধান্ত লৈ পেলাইছিল। সেয়েহে তাই কুঁহিৰ মূৰটো আলফুলকৈ মোহাৰি ক'লে -- "তুমি এই ফ্ৰকটো পিন্ধি লোৱা দেই, তাৰ পাছত মই তোমাক দেউতাৰ ওচৰলৈ লৈ যাম। তোমাক এই ধুনীয়া ফ্ৰকটো পিন্ধা দেখিলে দেউতাই কিমান ভাল পাব নহয়। ব'লা, মই তোমাক চুলিখিনি ফণিয়াই বান্ধি দিও।" কুঁহিক শেষবাৰৰ বাবে হ'লেও তাই বাবুলদাৰ ওচৰলৈ এবাৰ লৈ যাবৈ লাগিব। এটা ধুনীয়া ইচ্ছা আৰু হেঁপাহ তেনেকৈ শেষ হৈ যোৱাটো তাই নিবিচাৰে। আৰু এনেকুৱা তাই হ'বলৈ নিদিয়ে। সেইহে কুঁহিক তাই সজাই-পৰাই তুলিলে। তাৰ পাছত নিজেও ভালদৰে কাপোৰ এযোৰ পিন্ধি ল'লে।

এইবাৰ কুঁহিৰ হাতত ধৰি তাই পুলিচ থানাৰ অভিমুখে খৰ খোজেৰে আগবাঢ়িল।

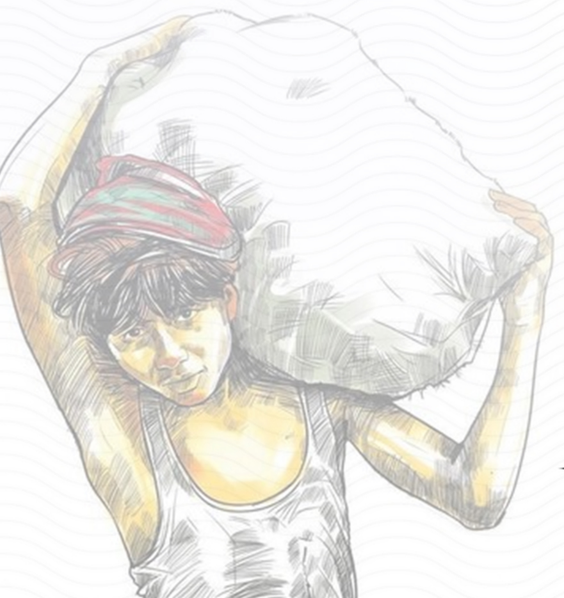

বিহুটি গ'লে বিনাবানো কাক

প্ৰিয়া খনিকৰ
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাষিক

মোৰ মনলৈও বহাগ আহিল
আহিল বহাগীৰ বতৰ
ঢুলীয়াকাইৰ ঢোলৰ চাপৰত
উঠিল বিহুনাচৰ লহৰ।
গছতলৰ বিহুৰ হুঁচৰিয়ে
উৰুৱাই নিলে ডেকা গাভৰুৰ মন
জীয়ৰী বোৱাৰীৰ ঢেঁকীৰ মাতত
ঘৰ পদূলি হ'ল উখল-মাখল।
দুহাতত জেতুকা, কাণতে থুৰীয়া
পিন্ধিলো ডিঙিত জোনবিৰি
তাঁতশালৰ গামোচা, মৰমৰ টোপোলা
সাঁচিলো চেনাইলৈ বুলি।
অসমীৰ মান, অসমীৰ প্ৰাণ
বিহু অসমৰ সন্মান
বিহুটি বুলিলে ডেকা বুঢ়াৰ
নাথাকে তৰণি গাত।
আইয়ে পাতিলে জুইত আখল
পিঠাৰ আয়োজন কৰোঁ বুলি
আমিও এপাক নাচি দিলোঁ
পিতাইৰ ঢোলৰ চাপৰ শুনি।
সৰুকণে আকৌ পিঠাৰ লোভত
স্কুললৈকে নাযায়
আয়ে হাতত পিঠা তুলি দিলেহে
মুখত হাঁহি ওলায়।
চেনেহৰ বিহুটি, তোমালৈ বুলি
আছোঁ আমি বাট চাই
তোমাক আদৰিম আমি সকলোৰে
সাদৰ - সম্ভাষণ জনাই।
ঘৰে ঘৰে কৰা হুঁচৰিৰ আখৰাত
উঠিছে আনন্দৰ পাক
বহাগ মাথোঁ এটি ঋতু নহয়,
নহয় এটি মাহ।

অসমীয়াৰ আৱেগ গামোচা

জুপিতৰা গগৈ
অসমীয়া বিভাগ

অসমীয়াৰ স্বাভিমান, মৰমৰ 'গামোচা'খনৰ ভিতৰত কিমানখিনি কথা সোমাই আছে, সেয়া আমি হয়তো জনা দৰকাৰ।

অসমীয়াৰ যিখন প্ৰকৃত গামোচা, তাৰ এটা ফালে ফুল বচা আৰু আনটো ফালে আচু দিয়া হয়। ফুলবচা শাৰীটোৰ আগত ৰঙা সূতাৰে তিনিডাল আঁচ দিয়া থাকে। সেই আঁচকেইডালে অসমৰ সংস্কৃতিৰ তিনিটা বিহুৰ কথা সূচায়। যেনে -- ৰঙালী (ব'হাগ) বিহু, ভোগালী (মাঘ) বিহু, কঙালী (কাতি) বিহু। সেই আঁচকেইডালক 'পুলি ভাঙি দিয়া' বুলিও কোৱা হয়। গামোচাখনৰ ফুলবচা দিশটোৱে নাৰী অৰ্থাৎ স্ত্ৰী জাতিক বুজায়। লগতে সকলো জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সংস্কৃতিক বুজায়।

আনফালে থকা অংশটোৱে পুৰুষক বুজায়। যিহেতু 'পূৰুষ আৰু প্ৰকৃতি' মিলিয়ে সৃষ্টি হৈছে জনজীৱন। সমাজ। মাজৰ বগা অংশটোৱে উৰ্বৰা পথাৰখনক বুজায়। কাৰণ অসমীয়াৰ তিনিটা বিহুৱেই ধান খেতিৰ লগত জড়িত। গামোচাখনৰ দুয়ো কাষৰ আচু থকা অংশটোৱে বোৱতী নদীক বুজায়। কাষত থকা ৰঙা ৰঙটোৱে সাহস, আত্মবিশ্বাস, শৌৰ্য্য-বীৰ্য্যক বুজায়। তাৰোপৰি, বসন্ত কালত যিহেতু বেছিকৈ ৰঙা ফুল ফুলে তাকো বুজাইছে এই ৰঙা ৰঙটোৱে। অসমীয়া সমাজখনৰ সকলো কথাই সোমাই আছে এই 'গামোচা'খনত।

ডাঙৰ ফুলৰ ভমকা ফুলিয়া গামোচাখনক 'বিহুৱান' বুলি কোৱা হয়। কাষৰি, জুৰ আদিৰে এখন বিহুৱান হয়। এটা কাষে ফুল আৰু এটা কাষে কাষৰি দিয়া হয়। তাত ফুল থাকিবও পাৰে বা নাথাকিবও পাৰে। পাটসুতাৰে তৈয়াৰ কৰা গুণাৰ বুটা বছা গামোচাখনক 'দৰা গামোচা' বোলা হয়।

তাৰোপৰি, কেঁচা সুতা সিজাই তৈয়াৰ কৰা গামোচাখনক 'পানী গামোচা'বুলি কোৱা হয়। এই গামোচাত দুয়োফালে আঁচু দিয়া হয়। ইয়াত ফুল নাথাকে। এই গামোচা গা মচিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বিহুৱান, থাপনাৰ গামোচা, তিয়নী গামোচা, গাভৰু গামোচা, দৰাৰ গামোচা, বুটাবছা বা ফুটুকী গামোচা, কেচকটা গামোচা আদি বিভিন্ন নামেৰে গামোচা আছে বুলি জনা যায়।

চীনৰ টাই লুৱে জনগোষ্ঠীৰ ফা-চিত আৰু অসমীয়াৰ ফুলাম গামোচাখনৰ মিল আছে। চীনৰ য়ুনান প্ৰদেশৰ টাই লুৱে জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে ঠিক আমাৰ দৰেই তাঁতশালত ফা-চিত প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াই সৰুৱে ডাঙৰক, আলহী অতিথিক সন্মান আৰু আদৰৰ ক্ষেত্ৰত আৰু প্ৰেমাস্পদক উপহাৰ হিচাপে দিয়াৰ নিয়ম আছে। অসমীয়া শিপিনী শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰতিভা শইকীয়া চুতীয়াৰ পৰা আমি এই তথ্যসমূহ জানিব পাৰিলো। থলুৱা বস্ত্ৰশিল্পৰ ওপৰত যথেষ্ট জ্ঞান আছে তেখেতৰ। তেখেতলৈ অশেষ ধন্যবাদ থাকিল। অসমৰ সম্প্ৰীতি, স্বাভিমান, সন্মানৰ প্ৰতীক এই 'গামোচা' নিজস্ব মৰ্যদাৰে জিলিকি থাকক বিশ্বদৰবাৰত।

।। জয় আই অসম ।।

Priyanka Sarmah
B.Sc. 2nd Sem, Chemistry Dept.

Bohag Bihu also known as Rongali bihu is the most vibrant and widely celebrated festival of Assam. It marks the Assamese New Year and the beginning of the agricultural season brings joy, hope and unity among the people. It is celebrated in Assam during middle the month of April. This marks the first day of the Hindu Solar calendar and is also observed in Bengal, Manipur, Nepal, Orissa, Punjab, Kerala and Tamil Nadu through called by different names like Pongal in the South India, Baishakhi in North India.

The new year of Assamese calendar usually falls on April 15. The New Year starts with the month ‘Bohag’. The word ‘Rongali’ is derived from ‘Rong’ which means happiness of the society. All the three Bihu festivals of Assam are related to harvesting. The festival casts for seven days known as 'Xaat bihu', with each day having a unique significance and the way of celebration. On the eve of The Bihu, the womenfolk clean the cloths and prepare special Bihu delicacies like Chira, Pitha, Laru, etc. In the rural areas, the men folk remain busy in collecting necessary items such as ‘Tara Pogha’ (Ropes for the cattle) prepared out of slices of ‘Tara’ – (an indigenous creeper) and vegetables such as raw turmeric, brinjal, gourd etc. for the next day i.e. 'Goru Bihu'.

The seven days of Rongali Bihu --

i) **Goru Bihu :-** It is the day for the cattle. On this day, farmers honor their cattle, which play a crucial role in agriculture. Cattle are taken to the river or pond for a special bath, scrubbed with turmeric and then they are decorated with garlands. They are fed special treats like pitha and other nutritious food. Farmers also perform rituals, offer prayers for their well being and sing traditional bihu songs while thanking the cattle for their well being and sing traditional bihu songs while thanking the cattle for their hard work in the fields.

ii) **Manuh Bihu (Human Bihu) :-** This is the first day of Assamese New Year, celebrated with much joy and enthusiasm. On this day people wake up early, take a holy bath, wear new cloths and seek blessings from elders by touching their feet. In return, elders give blessings and offers traditional sweets. People visit relatives and neighbors to exchange good wishes. This day is all about renewal, starting fresh and strengthening relationships.

iii) **Gosai Bihu :-** On this day, prayers and offerings are made to the household deities for a prosperous and happy year ahead. People visits temples and offer Prasad to Gods and Goddesses. Devotional songs are sung and incense is burned in homes to invite positive energy. The ideals or sacred objects of deities are given a ritualistic bath and worshipped with flower and sweets.

iv) **Senehi Bihu :-** Senehi Bihu is a day dedicated to love. Young boys and girls express their affections for their love ones by giving traditional hand-woven Gamosas, handmade gifts or pithas. Bihu geet are sung and couple spends time together, strengthening their bonds.

v) **Mela Bihu :-** Mela bihu is marked by grand public celebrations, cultural programs and fairs(melas). Traditional Bihu Dance completions, folk music performances are held. People from all walks of life come together to celebrate assamese culture and heritage.

vi) **Rati bihu :-** This day is dedicated to night time celebrations, where people gather in open fields, under trees or in courtyards to sing and dance to the beats of the Dhol, Pepa and other traditional instruments. The atmosphere is filled with energy as young men and women perform the famous bihu dance, singing bihu geet under the moon light. The night is alive with music, laughter and cultural spirit.

vii) **Chera bihu :-** This is the concluding day of Rongali bihu, marking the end of the festival and the beginning of a new agricultural cycle.

Traditional music and dance :

Bohag bihu is incomplete without music and dance. The bihu dance, perfomed by young men and women in colorful trasditional attire is the heart of the celebrations. Accompanied by folk songs (bihu qut) and traditional instruments like the dhol, pepa, gonona, the dance symbolizes happiness and togetherness.

Bihu fairs and community feast are common during this time, where people engage in various cultural and recreational activities. Bihuwatis sing and dance in open fields inhancing the fefstive spirit.

Conclusion :

Bohag bihu is not just a festival but a reflaction of Assam's rich heritage. It is a time for renewal, joy and harmony. Whether is villages or cities, Assamese people across the world celebrate bohag bihu with immense fervor, keeping the traditions alive for coming qenerations.

Namrata Bhowmik
B.A. 2nd Sem, Economics Dept.

Bihu
Its Cultural Essence, Historical Roots and Agricultural significance

Assam, the Northeastern Indian state is renowned for its diverse and dynamic ethno-cultural omposition, scenic landscapes, and many different festivals, presents a vibrant mosaic of traditions that have evolved through centuries of interaction among various social groups. Among the many cultural practices that define the Assamese identity, Bihu stands out not only as a festival but as a symbol of the people's deep connection with their land, landscape, and heritage. It reflects Assam's agrarian roots, its mythological heritage, and the deep emotional connections of its people with the rhythm of nature. It is observed that this festival is celebrated in three distinct forms which are – Rongali Bihu (Bohag), Kati Bihu (Kongali), and Magh Bihu (Bhogali) – which embodies the Assamese society, uniting communities through shared rituals, agricultural rhythms, and age-old customs. Bihu marks as a very crucial phase of the agricultural calendar and has become an essential expression of Assamese Cultural unity and pride.

The origins of Bihu can be traced back in the ancient times when early communities in Assam practiced nature worship and agrarian rituals. These practices gradually evolved into more organized celebrations with mythological associations. Folklore suggests that Bihu was originally celebrated by indigenous like the Boros and Deoris, who worshipped natural elements for good harvests. One of the most enduring myths associated with Bihu is that of Bordoisila, believed to be the daughter of Wind God. She visits her maternal home every year in spring bringing with her strong winds mark the change of season. This story is symbolically linked to Rongali Bihu and the arrival of Bohag (April), which signifies renewal, fertility, hope. The legend reinforces the connection between seasonal cycles, natural phenomena, and human emotion, making mythology an integral part of Bihu's narrative.

The evolution cannot be understood in isolation from Assam's socio-historical development. The Assamese cultural identity has emerged from the confluence of multiple ethnic groups including the Austroasiatic, Mongoloid, Tibeto-Burman and Indo-Aryan peoples, whose interactions over generations have given rise to unique and syncretic tradition. Anthropologists and Historians suggest that the Bihu festival in its earliest form, was celebrated by indigenous communities like the Bodos, Kacharis, and other Tribal groups who followed agrarian lifestyles. Their rituals, originally linked to the worship of culture, shaping what we recognize today as Bihu.

Bihu is essentially a harvest festival, rooted deeply in the agricultural practices of Assam. It represents the cycle of cultivation - sowing, growing, and harvesting-thereby structuring the rural calendar and influencing the rhythm of village life. The Rongali Bihu, celebrated in April, marks the Assamese New Year and the beginning of the sowing season. It is the most exuberant and widely celebrated among the three. The countryside comes alive with joy and color as people greet each other, and also prepare traditional foods and engage in communal festivities. Youths perform Bihu dances and sings Bihu geets, traditional folk songs that often reflect

the themes of love, nature, and celebration. The Husori tradition, wherein groups visit homes to sing and dance, blesses the households with prosperity. Timing of Rongali Bihu aligns with the onset of spring, symbolizing renewal and fertility.

In contrast, Kati Bihu, observed in mid-October, is marked by austerity and reflection. It falls during a period of uncertainty in the agricultural cycle when the paddy fields are green but vulnerable. Farmers light earthen lamps (saki) in the fields, hoping to ward off pests and seek divine protection for their crops. The emphasis during Kati Bihu is not merrymaking but on introspection, prayer, and resilience in the face of nature's uncertainties. Lamps are also placed near the sacred Tulsi plant and granaries, signifying the spiritual connection between daily life and agriculture.

The third form of Bihu is Magh Bihu also known as Bhogali Bihu, celebrated in mid-January after the harvest is completed. The festival of abundance and feasting, as granaries are full and the people express gratitude to nature. The festivities begin on Uruka, the night before Magh Bihu, when communities build Mejis and Bhelaghars - structures made of bamboo, straw, and leaves and spend the night in collective revelry, sharing meals, and folk songs and games. At dawn, the Meji is set on fire as an offering to the Fire God, followed by feasts that include rice cakes (pitha), sesame sweets (til pitha), and traditional delicacies. The celebratory nature of Magh Bihu underscores the social harmony and communal values that the festival fosters.

While the essence of Bihu remains intact, its form and function have evolved. Traditional songs once passed orally are now professionally recorded. Stage performances have replaced the informal village gatherings in many areas, and Bihu competitions have become a staple part in schools and colleges. Modern technology, media and commercialization have influenced how Bihu is celebrated. City based Bihu committees organize large-scale functions with the celebrity performers, attracting audiences in the thousands. Despite concerns about authenticity, these platforms have helped preserve and promote Bihu beyond the borders of Assam. Global Assamese communities also celebrate Bihu in countries like the United States, UK, Canada and Australia, keeping the cultural flame alive for younger generations growing up abroad.

What sets Bihu apart from other festivals in India is its inclusive nature. Unlike religious festivals which are confined to particular communities, Bihu is celebrated by people of all religions, castes, and backgrounds in Assam. It functions as a unifying cultural institution, promoting harmony and collective identity. The participatory nature of its celebrations ensures that every member of society, from farmers in remote villages to professionals in metropolitan centers feels connected to its spirit.

In literature, music and art, Bihu has inspired countless expressions of Assamese creativity. Poets have penned verses in honor of the festival, while musicians have composed melodies that echo the rhythms of Bihu songs. Dance troupes and cultural organizations have taken. Bihu beyond Assam, presenting its beauty on national and international platforms. The visual symbols of Bihu-traditional attires like mekhela chador and dhoti-kurta, alongwith the sound of dhol and Pepa have become emblematic of Assamese identity.

Bihu is much more than a harvest festival - it is a living tradition that encapsulates the soul of Assam. From its mythological roots to its agrarian practices and modern interpretations, Bihu reflects the spirit of resilience, joy, and unity. Its continued relevance in both rural urban contexts highlights its deep-rooted significance in Assamese life.

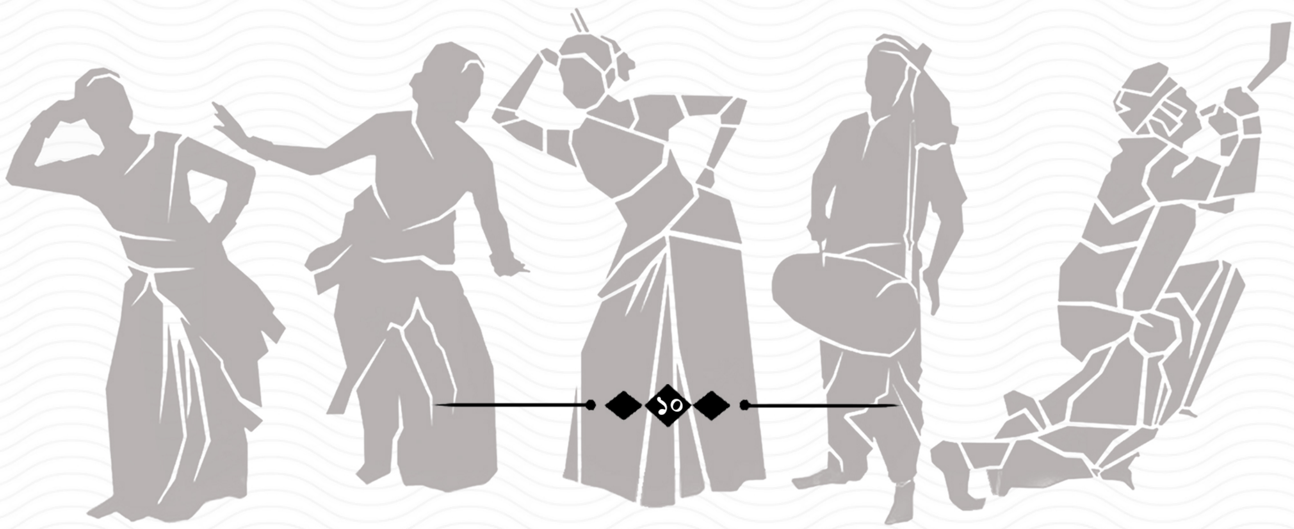

ৰঙালী বিহুৰ ৰং

ৰাজু বেজবৰুৱা
স্নাতক পৰ্যায়, দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

বিহু আহিল, বসন্ত উজলিল,
কুলিয়ে মাতিলে মধুৰ সুৰ,
কপৌ ফুলেৰে বনৰ পাহাৰ
সজাই তুলিলে সোণালী নূৰ।
সেউজেৰে ভৰা পথাৰৰ বুকু,
সুবাসেৰে আকাশ ভৰিছে আজি,
পখিলীৰ লগত উৰিছে মন,
বিহুৰ আনন্দে মাতিছে সাজি।
ঢোলত বাজে মিঠা সুৰ,
পেঁপাৰ মাতত উদযাপন
নাচে গাভৰু, নাচে ফ......
উলাহেৰে ভৰিছে প্ৰকৃতিৰ কানন
মেখেলা-চাদৰ, গামোচাৰ ৰং,
সজাই তুলিছে মিলনৰ ঠাঁ.....
ধাননী পথাৰত উঠিছে উচ্ছাস,
সপোন বুলি কৃষকৰ দল,
নতুন বসুন্ধৰাৰ নতুন জীৱন,
বিহুৱে আনিলে নতুন বল।

সেউজ বতাহে গাইছে গান,
নদীয়ে বোৱাই শুভেচ্ছাৰ বাণী
অসমী আইৰ বুকু ভৰিছে
সৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ বৰ্ণনী
বিহু মাথোঁ উৎসৱ নহয়,
ই হৃদয়ৰ এক সঁচা বাঁহী,
সংস্কৃতি, ঐতিহ্য, মিলনৰ সালা
ভাতৃত্ব - বন্ধনেৰে গাঁথি থ'ব আজি।
এটা বিহু এটা অসম,
এটাই আমাৰ মৰমৰ গান,
সুখ-শান্তিৰ সপোন বুলাই
বিহু থাকক চিৰ জীৱন।

ব'হাগৰ স্মৃতি

জুপিতৰা গগৈ
অসমীয়া বিভাগ

সৌ দূৰণিৰ পৰা শুনিছো
ৰিণি ৰিণিকৈ এটি ঢোলৰ মাত
তাৰ লগে লগেই শুনিছো
বাঁহী, পেঁপা, টকাৰ
সংমিশ্ৰণৰ এটি সুৰদি মাত।
মোৰ মন উৰি গ'ল সপোনপুৰীলৈ
গছৰ তলৰ সেই সময়ছোৱালৈ।
কপৌ, তগৰৰ সুগন্ধই
মোৰ মন-প্ৰাণ উতলুৱা কৰিলে।
পুনৰ নাচিবৰ মন যায়
গছৰ দৰে হালি-জালি,
পখিলাৰ দৰে উৰি উৰি
গছৰ কোমল কুঁহিপাতৰ সুবাস লৈ
এনেকৈয়ে মনত পৰে
মোৰ মনত সজীৱ হৈ থকা
ব'হাগৰ স্মৃতিবোৰলৈ।।

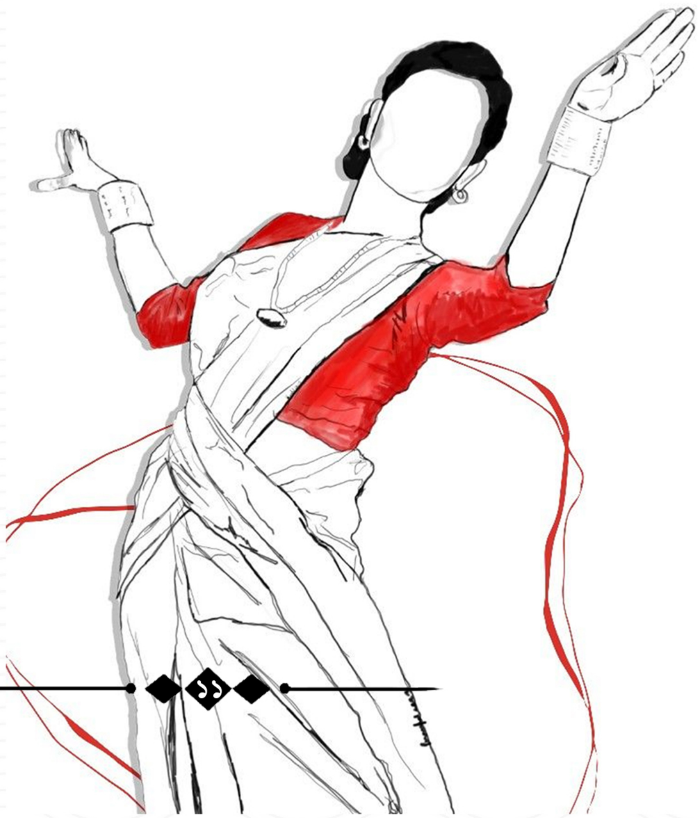

ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত ১৪ এপ্ৰিলত উদ্‌যাপন কৰা উৎসৱ

পাৰ্থ প্ৰতিম গগৈ
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

১৪ এপ্ৰিলত ভাৰতৰ বহু ৰাজ্যত বিভিন্ন সাংস্কৃতিক, ধৰ্মীয় আৰু ঐতিহাসিক উৎসৱ পালন কৰা হয়। ৰাজ্য আৰু এই দিনটোৰ উৎসৱ পালন অনুসৰি এটি আভাস তলত দিয়া হ'ল --

ব'হাগ বিহু ঃ- ব'হাগ বিহু অসমৰ জাতীয় উৎসৱ। অসমীয়া নৱবৰ্ষ আৰু বসন্ত বতৰ উদ্‌যাপন কৰে। অসমৰ জাতীয় উৎসৱ হিচাপে ইয়াৰ লগত বিহুনৃত্য, গান, পৰম্পৰাগত খাদ্য জড়িত।

বৈশাখী ঃ- বৈশাখী বা বৈছাখী উৎসৱ পাঞ্জাৱত উদ্‌যাপন কৰে। পাঞ্জাৱী নৱবৰ্ষ আৰু শস্য চপোৱা উৎসৱ হিচাপে চিহ্নিত কৰা হয়। শিখ ধৰ্মতো ইয়াৰ তাৎপৰ্য আছে কাৰণ **১৬৯৯** চনত গুৰু গোবিন্দ সিঙে খালছা প্ৰতিষ্ঠা কৰা দিনটো।

পুথাণ্ড ঃ- তামিল নৱবৰ্ষ পৰম্পৰাগত খাদ্য, নীতি-নিয়ম আৰু সজ্জাৰে পালন কৰা হয়। ঘৰবোৰ ফুলাম (ৰংগোলি)ৰে সজাই তোলা হয়।

বিষু ঃ- বিষু উৎসৱ কেৰেলাত উদ্‌যাপন কৰা হয়। এই উৎসৱত পৰম্পৰাগত মালয়ালী সাধ্যা ভোজ প্ৰস্তুত কৰা হয়, য'ত কলৰ পাতত বিভিন্ন খাদ্য, কলৰ ব্যঞ্জন, তৰকাৰী, চাউলৰ ব্যঞ্জন আদি পৰিৱেশন কৰা হয়। উদ্‌যাপনৰ সময়ত আতচবাজী জ্বলোৱা হয়।

পইলা বয়শাখ ঃ- এই পইলা বয়শাখ পশ্চিমবংগৰ। এই পইলা বয়শাখ বাংলা নৱবৰ্ষত উদ্‌যাপন কৰা হয়। শোভাযাত্ৰা, পৰম্পৰাগত খাদ্য আৰু সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচীৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়।

মহা বিযুব সংক্ৰান্তি ঃ- এই মহা বিযুব সংক্ৰান্তি বা পানা সংক্ৰান্তি উৎসৱ উৰিষ্যা নৱবৰ্ষ উপলক্ষে উদ্‌যাপন কৰা হয়। মানুহে পানা (এবিধ বিশেষ মিঠা পানী) খায় আৰু মংগলৰ বাবে আচাৰ-অনুষ্ঠান কৰে।

অভিনন্দন

অনুৰণন

২০২৫ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ লগত সংগতি ৰাখি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ মহলাৰ ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৪-২৫ ৰ উদ্যোগত আয়োজিত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় আলোচনী প্ৰতিযোগিতাত দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী ‘অনুৰণন’ (৪০ সংখ্যক প্ৰকাশ, ২০২৩-২৪ বৰ্ষ)ই শ্ৰেষ্ঠ আলোচনী, শ্ৰেষ্ঠ বেটুপাত আৰু শ্ৰেষ্ঠ অংগসজ্জাৰ খিতাপ অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

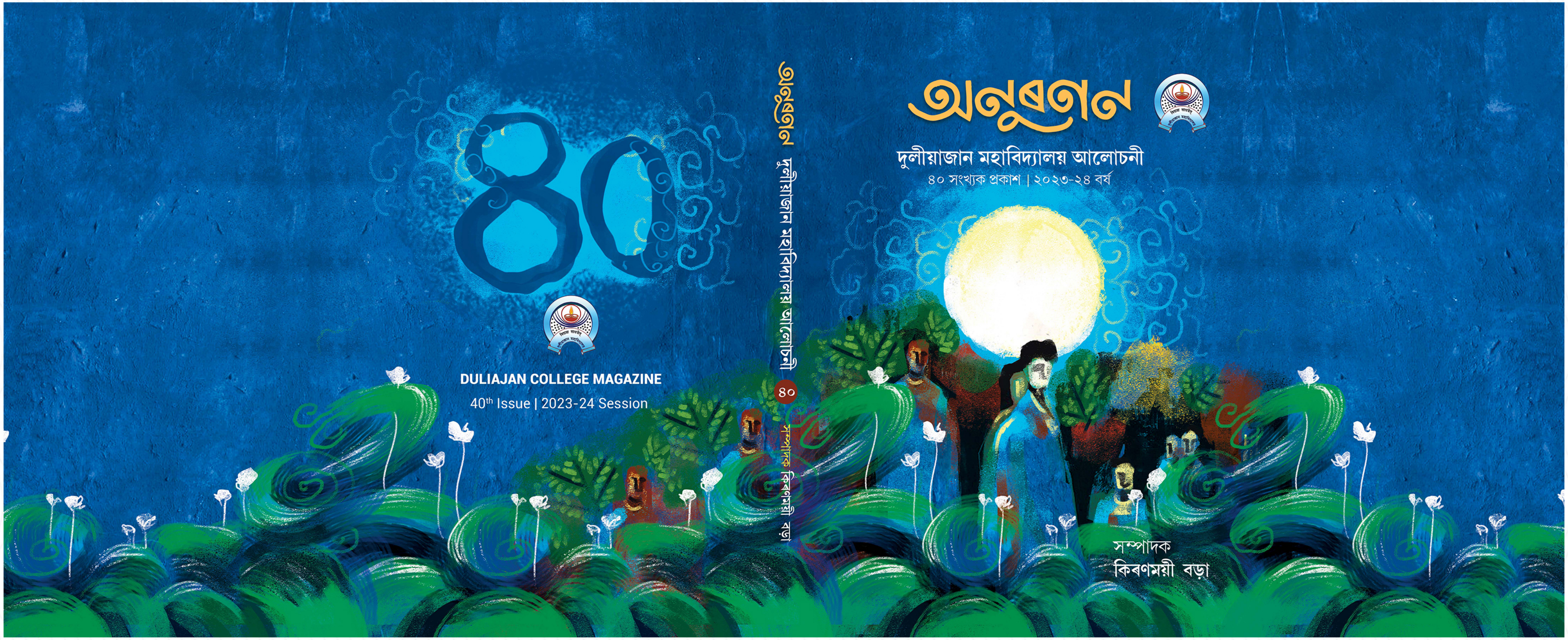

দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২৪-২৫ বৰ্ষৰ দ্বাৰা প্ৰচাৰিত।